

אמא היא פסנתרנית, אבא הוא רקדן, והבת היא מתכננת אופנה

יפים, נשים יפות דקיקות ומטור פחות הלבשות בצורה אופנתית ובטעם. איכפת לי איך אנשים נראים, ובעיקר נשים. רעיונות רבים מתרוצצים במוחי יומם ו לילה, וכשאני רוצה להוציא לי את תם מהראש, אני פשוט מחיישבת בכל מקום שבו אני נמצאת ומציירת.

ונדה אהבת לצייר ולעצב בי עיקר שמלות ערב צרות וסכניות, כי זה נשי ומחגיף לגיורה, אבל רק לחתיכות. על שמנות כמוני זה לא נראה יפה, היא אמרת כי חייך מבייש. אני מתוסכלת. כי אני לא יכולה ללבוש את הבגדים שאני אהבת, לכן הכנסתי את עצי מי למיטת של דיאטה.

אחד הסגנונות האהובים עליה ביותר הוא סגנון הכתף החשופה. במזג-אוויר כמו שלנו רצוי ללבוש כמה שפחות, ובנוסף לכך זהו מראה אופנתי ומיוחד, יש בו הרבה שיק ונשיות, אבל טוב. זה מתאים לרוזות, בעלות חזה קטן וכתפיים שאינן גרמיות.

שמלות חד-כתפיות שכאלה אפ" שר ללבוש גם בבוקר וגם בערב, כשההבדל בין הזמנים הוא של-בוקר הייתי מעדיפה צבעים בהירי רים ובדי כותנה או טריקו, ולערב צבעים כהים ודרמטיים סכדים רכים ונפולים ואפילו שקופים.

לבוקר האבורים המתאימים הם נעליים שטוחות או סנדלים נמוכים עקב, ולערב נעליים או סנדלים בעלי עקב צרפתי גבוה. גם הגוזה צרה או רחבה תוסיף להשלמת המראה ותדגיש את קצה המותניים. בכלל, אבורים יפים ומיוחדים מעי שירים את הגבר. לעיתים אני אף מעדיפה ניגודים וניווך בבחיר לת הבר, כמו בד דק עם בד עבה.

לדעתה יש בישראל מעצבים טרפים. בין האהובים עליה הם ריקי בן-צורי ושוקי לוי. אך כללית, יש ראל קצת מפגרת אחרי האופנה הארוסית. בפאריס, מיני כבר אור פנתי מזה שנתיים אבל רק השנה הוא הגיע לישראל. הנשים כאן קצת שמרניות, לוקח להן זמן די רב להתרגל לאופנה חדשנית ו נועות.

בית-אופנה

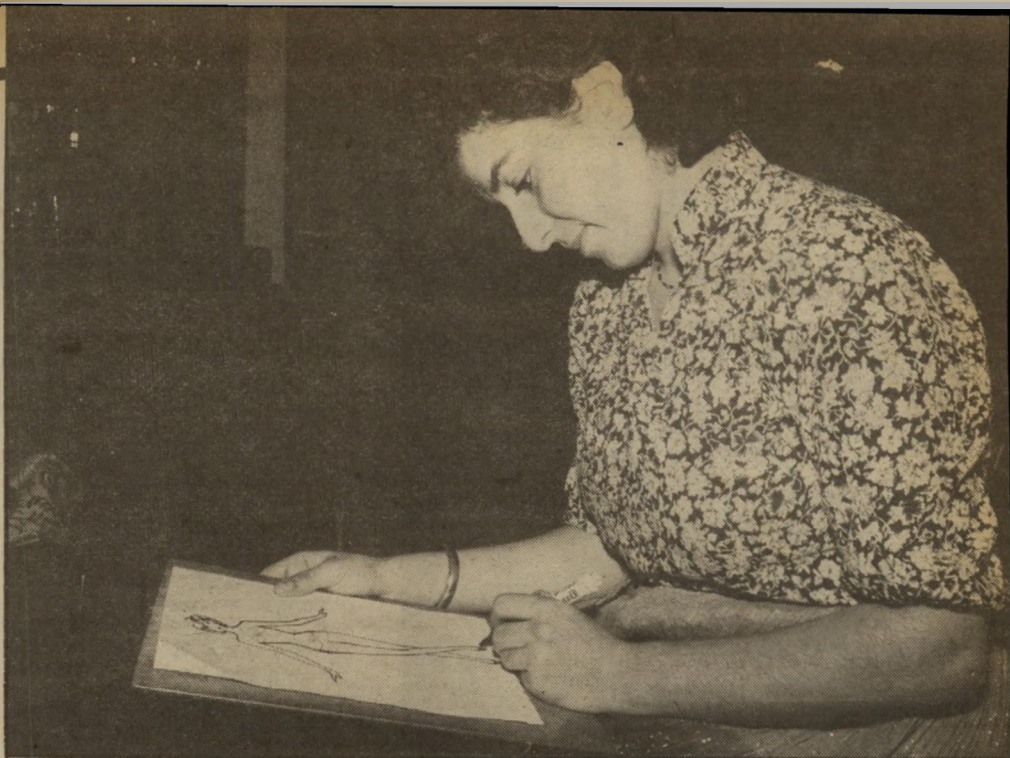
אכסקלוסיבי

נדה השמיניסמית היא תלמידה בבית-הספר הי מיקצועי לאופנה יד-חנה בת"א. מנהלת בית-הספר אסתר פייגלמן, מהללת ומשבחת אותה בפניה ו שלא בפניה: היא התלמידה הי טובה ביותר בבית-הספר. היא אפ" לו לא משתדלת. זה בא לה בקלות, מן הטבע. רוב הבנות בכיתה מחבבות אותה ומפרגנות לה, אבל יש כמה המקנאות. אבל אל תב" תבי, את זה. זה לא יפה. אני לא אהבת לסגוע באנשים.

ונדה היתה רוצה להתקבל אחר יום סיום לימודיה למיכללת שנקר, וזהי המיכללה לאופנה הכי טובה בארץ, אבל מקבלים בה רק עם בגרות כללית, ואני קצת חוששת כי בבית-הספר שלי עושים מיב" חני בגרות מיקצועיים. לכן אולי איאלץ לנסוע לחו"ל להמשיך בי לימודים גבוהים לעיצוב אופנה. יש לי דוד בני-גרדי והוא הב

חוג לחליל והאב עובד בתעשייה הצבאית.

זוריק, ולמן בעברית. דובר עב" רית במיבטא רוסי חזק. מה שמר צא חן בעיניי בארץ זה שלא צריך להיות דיפלומט. זהי מדינה דמר קרטית וחופשית. פה אפשר להגיד הכל. כשגרנו בגרויה, רצתה אשר תי לפתוח קונסרבטוריון, אך שם הכל ממשלתי, שם היינו תלויים במשכורת העלובה, ואם היו לה



ציירת האופנה

הגרוזינית

תלמידים פרטיים — הכל היה נע-שה בחשאי.

רק

לרזות!

מ אז שהיא זוכרת את עצי מה. ציירה ונדה אופנה. למה אופנה? כי אני אהבת כל דבר שקשור ליופי ואסתטיקה: בגדים

למוד עברית. אחרי שישה חוד-שים הם שכרו דירה קטנה ברמת אביב. האם עבדה בבית-חרושת בבקרים, ובערבים לימדה במיד"רשה להכשרת מורים למוסיקה, וי האב עבד בבית-חרושת לתגורי גאו ובערבים אירגן להקת ריקר דים גרוזית. אחרי שנה וחצי הם זכו לדירה ביד-אלהו, ושם נולד בנם אילן, שהיום הוא בן 6. היים האם מורה למוסיקה ומלמדת בי

ריקודי-עם גרוזיים. הוא הופיע בכל רחבי רוסיה ומה התפרסנו. הוא לא יצא אף פעם להופעה מ חוץ לגבולות ברית-המועצות.

גרוזיה היא החלק הכי יפה של ברית-המועצות. הטבע, הכל ירוק, ההרים הגבוהים והמושגים היים השחור, אפשר להשוות את הנוף לשווייץ.

כשהגיעה המישפחה לישראל, שלחו אותם לאולפן בסבריה. ל



לערב כך חדמינת ומצ" יידת ונדה את נשור תיה לבושות בשמלות ארוכות מסולסלות, וחבושות כובע תואם.

י ל יודות יפות כבר כתבו שירים וסיפרו סיפורים, אבל על הילדה הטובה המוכשרת עוד לא שמעתם, כי היא ביישנית, ו מסתתרת מאחרי ערימות הדפים שאותם היא ממלאה בציוריה. שמה ונדה רוזן, והיא רק בת 17. בגיל 7 היא עלתה לארץ מי גרוזיה, עם אמה גטלה הפסנתרנית ואביה זוריק רגינשהילי הרקדן. שמענו הרבה על ארץ-ישראל ו על מלחמת השיחרור והקמת הי מדינה, אמרת האם בעברית הרוסה.

בגרוזיה היינו ציונים, התמללנו בבית-הכנסת ושמרנו שבת. אני למדתי באקדמיה למוסיקה בעיר הכירה טביליסי ובתיכון המוסיקלי. בעלי היה כוריאוגרף ורקדן של



רקדן וכוריאוגרף, ששינה את שם מישפחתו לשם עברי, רוזן. ונדה, ציירת-האופנה בת ה-17, פורטת על פסנתר ואחיה אילן, שנולד כבר בארץ, גם מנגן.

האנו נסלנו הוא

מישפחה מוסיקלית

היא פסנתרנית, האב זוריק-זלמן רגינשווילי הוא